

РЕШЕНИЕ

№ 4782

гр. София, 01.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 20.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **6824** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/. Л. С. Т. не е доволен от решение № ПИ 119/ 04.07.2011 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу действие на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение” по изп. дело № 3161/ 2010 г., обективизирано в писмо изх. № 3161/2010/000016/ 06.06.2011 г.

Според подателя на оспорването изводите на решаващия орган, че задълженията по изпълнителен лист на Русенски районен съд на 19.10.2004 г. по гр. дело № 3830/ 2002 г. и по издадения от РРС на 02.02.2005 г. по гр. дело № 3831/ 2002 г. изпълнителен лист не са погасени по давност, са необосновани. Позовава се на данните от сектор „Български документи за самоличност” – СДВР, в които не фигурира вписаният в двата изпълнителни листа адрес, на който публичният изпълнител е отправял съобщенията в производството. Искането до съда е за отмяна на акта и за произнасяне по същество при спазване на разпоредбата на л. 171, ал. 1 ДОПК, като съобразно чл. 173 ДОПК вземанията да бъдат отписани като погасени по давност. Разноски не се претендират.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., чрез представител по пълномощие, поддържа становище за неоснователност на жалбата по съображения, че към датата на издаване на решение № ПИ 119/ 04.07.2011г. не е изтекла абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

От фактическа страна се установява:

На 19.10.2004 г. от Русенски районен съд, X гр. състав е издаден изпълнителен лист въз

основа на решение по гр. дело № 3830/ 2002 г., с който Л. С. Т. и И. Х. Т. са осъдени да заплатят по сметката на РРС солидарно държавна такса от 4200 лв и 3 лв за издаване на изпълнителен лист. Върху изпълнителния лист е положен печат на закритата понастоящем АДВ – МФ, РД Р. вх. № Р 10 01/ 4617/ 03.11.2004 г. Образувано е изп. дело № 32515/ 2004 г., публичният изпълнител по което е отправил до Т. съобщение за доброволно изпълнение от 24.01.2005 г. на единия от посочените в изпълнителния лист адреси – [улица], от където пратката е върната с обозначението „непотърсена”. На 02.02.2005 г. от РРС, Х гр. състав по гр. дело № 3831/ 2002 г. е издаден изпълнителен лист, с който жалбоподателят и И. Х. Т. са осъдени да заплатят по сметката РРС държавна такса по в размер на 1050 лв и 3 лв за издаване на изпълнителен лист.

С разпореждане от 14.03.2005 г. публичният изпълнител е присъединил РРС в производството по събиране на публични вземания по делото за вземането в размер на 5476,97 лв към Л. Т.. Разпореждането е изпратено на адрес, който не е вписан в изпълнителния лист и е върнато с отбелязване „непотърсен”.

На 25.03.2011 г. публичният изпълнител отправил до Т. съобщение за доброволно изпълнение, в което са конкретизирани сумите по цитираните изпълнителни листове и дължимите лихви. В преписката липсват данни дали и кога оспорващият е узнал съдържанието на съобщението, но с молба от 02.06.2011 г. е поискал отписване на посочените в съобщението вземания поради погасяването им по давност. Заявил, че съобщението за доброволно изпълнение и разпореждането за присъединяване на кредитора РРС са ненадлежно адресирани, не са достигнали до знанието му и не са обусловили прекъсване на давностния срок по чл. 172 ДОПК.

С писмо от 06.06.2011 г. публичният изпълнител уведомил Т., че съобщенията до него са отправяни на адреса, посочен от Русенски районен съд в изпълнителния лист по гр. дело № 3830/ 2002 г.; че с издаването на изпълнителния лист започва да тече нова давност; че след съобщението за доброволно изпълнение действие по принудителното изпълнение е предаването на преписката на 24.02.2005 г. в АДВ; че са предприети действия по принудително изпълнение чрез издаване на съобщение за доброволно изпълнение; че в разглеждания случай давностният срок следва да се изчислява не от момента на издаване на изпълнителния лист, а от годината, следваща годината на възникване на задължението. Молбата на Т. следвало да се устави без уважение, тъй като не е изтекъл 10 годишният срок по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

Писмото е оспорено с постъпила в ТД на НАП С. на 22.06.2011 г. жалба, по която ответникът се е произнесъл с решение № ПИ 119/ 04.07.2011 г., съобщено на Т. чрез пълномощника му на 05.07.2011 г. Оспорването, по което е образувано делото, е депозирано чрез пощенски оператор на 12.07.2011 г. и следователно е допустимо.

Спорът по делото е правен и се свежда в преценката на въпроса погасени ли са по давност установените със съдебни актове вземания, за които са издадени изпълнителните листове по гр. дело № 3830/ 2002 г. и по гр. дело № 3831/ 2002 г. на РРС, Х гр. състав.

Задължението за внасяне на държавна такса по гр. дело № 3830/ 2002г. и гр. дело № 3831/ 2002 г. на РРС, е възникнало в деня, следващ датата на влизане в сила на съдебните актове, която не е обозначена в изпълнителните листове. В първия случай се касае за 2004 г., а във втория - за 2005 г. Следователно началният момент на давността в първата хипотеза е 01.01.2005 г., а във втората - 01.01.2006 г.

Съгласно чл. 140, ал. 1 от отменения ДПК, публичните вземания се погасяват с

изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Ал. 2 от цит. разп. предвижда, че с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите по чл.152 и 153. Разпоредбата е възпроизведена с нормата на чл. 171 от ДОПК.

Погасителната давност е право на длъжника да погаси с волеизявление пред компетентен държавен орган за защита правото на иск или правото на принудително изпълнение поради това, че то не е упражнено в определен от закона срок от време. Спиране на давностния срок представлява настъпване на такова обстоятелство, определено в закон, след което давностният срок престава да бъде правно значим, но текният до този момент срок запазва действието си. След отпадане на обстоятелството, предизвикало спирането, давностният срок продължава да тече и се събира с този срок, който е изтекъл до настъпването му. Прекъсване на давностния срок е такъв юридически факт, с настъпването на който се обезличава юридически периодът от време от възникването на правото на иск до осъществяването на самия факт и започва да тече нов давностен срок. Правилата за спиране и прекъсване на давностния срок са дадени в разпоредбата на чл. 141 от ДПК, в сила до 31.12.2005 г., съответно в чл. 172 от ДОПК, считано от 01.01.2006 г.

В случая не се спори, че началото на давностния срок по чл. 140 от ДПК /отм./ по отношение на вземането по издадения на 19.10.2004 г. изпълнителен лист, е 01.01.2005 г., като същият изтича на 01.01.2010 г. Освен влизане в сила на акт за установяване на публичното вземане друга хипотеза за прекъсване на давността в ДПК /отм./ не е предвидена.

Действие, предприето от органа по принудително изпълнение след датата на издаване на изпълнителния лист, е образуването на изп. дело с постъпването на изпълнителния лист в териториалното подразделение на закритата понастоящем АДВ. Това е станало на 03.11.2004 г. Към цитираната дата в сила е разпоредбата на чл. 140, ал.1, т. 7 ДПК /отм./, която предвижда, че давността спира с предприемането на действия по принудително изпълнение, каквото според ответника представлява изпращането на изпълнителния лист за събиране в РД Р. на АДВ. Дори да се приеме, че образуването на и д 32515/ 2004 г. съставлява действие по принудителното изпълнение по смисъла на чл. 140, ал. 1 т. 7 ДПК /отм./, то същото е довело до спиране на давността за периода на това действие - един ден.

В § 5, ал. 3 от ПЗР на ДОПК е предвидено, че разпоредбите на този кодекс се прилагат от органите на Националната агенция за приходите, съответно на Агенцията за държавни вземания, и за процесуалните действия по незавършените административни и изпълнителни производства към датата на влизането му в сила. Към момента, в който изтича 5 годишният давностен срок, в сила е ДОПК, според чл. 171 от който продължителността му съвпада с тази по чл. 140 от ДПК /отм./, но са предвидени различия в основанията за спиране и прекъсване на давността. Според чл. 172, ал. 2, предл. 2 от ДОПК давността се прекъсва с предприемането на действие по принудително изпълнение. Ответникът поддържа, че такова действие е отправянето на съобщението за доброволно изпълнение № 32515/ 2004/00001 от 24.01.2005 г. до Т., пощенската пратка за което е върната като непотърсена от своя получател; както и разпореждането за присъединяване на РРС в производството по събиране на публични вземания по цитираното изпълнително дело № 32515/ 2004/ 000006 от 14.03.2005 г.,

пратката за което също е върната като непотърсена от Т..

След 01.01.2006 г., когато влиза в сила ДОПК, действия по принудително изпълнение на вземанията по двата изпълнителни листа не са предприемани.

Неоснователно е възражението, че съобщенията за доброволно изпълнение от 24.01.2005 г. и разпореждането за присъединяване от 14.03.2005 г. следва да се считат редовно съобщени на жалбоподателя съобразно чл. 48, ал 5 от отменения ДПК. За да намери приложение цитираната законова фикция, съобщението следва да е надлежно адресирано. В разглеждания случай публичният изпълнител е отправил двата акта на адрес, вписан в изпълнителния лист, издаден по гр. дело № 3830/ 2002 г. на РРС. Но в същия /на л. 29 от делото/ фигурира и втори адрес, на който няма данни да са изпращани книжа до Т.. Вярно е, че публичният изпълнител не е страна в съдебните производства, в рамките на които са възникнали вземанията на държавата за такси, но същият е разполагал с възможност да установи по служебен ред постоянния и настоящ адрес на длъжника. По тези съображения се налага извод за ненадлежно адресиране на съобщението за доброволно изпълнение и на разпореждането за присъединяване на взыскател, а оттук - за ненастъпване на последицата прекъсване на давностния срок.

Относно вземането по втория изпълнителен лист.

Началото на давностния срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК е 01.01.2006 г. Той би изтекъл на 01.01.2011 г., ако преди това не са предприети действия, обуславящи извод за спирането или прекъсването му. Ответникът твърди, че с изпращането на изпълнителния лист за събиране в РД С. на АДВ на 08.02.2006 г. настъпва прекъсване на давността съобразно чл. 172, ал. 2, пр. 2 от ДОПК. Дори да се приеме, че цитираното действие попада в хипотезата на цитираната норма, то на 09.02.2006 г. е започнал да тече нов 5 годишен давностен срок, изтекъл на 09.02.2011 г. Неправилно е становището на решаващия орган, че по отношение на двете вземания би следвало да се приложи разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Институтът на абсолютната давност законодателят е предвидил както от съображения за правна сигурност, така и за да се мотивира администрацията към своевременно приключване на производствата по установяване и събиране на публичните държавни вземания. Разпоредбата предвижда, че независимо от спирането или прекъсването на давността, принудителното изпълнение на публичното вземане се изключва, ако е изтекъл 10 годишен давностен срок. От логическото и систематическото тълкуване на тази норма следва извод, че ответникът би имал основание да я приложи само ако установеният 10-годишен давностен срок изтичаше по време на новия петгодишен давностен срок, обсъден по - горе. Неоснователно ответникът се позовава на Постановление № 3/ 18.11.1980 г. по гр. дело № 3/ 80 г. на Пленума на ВС на РБ, касаещи приложението на ГПК /отм./ Процесуалните норми на ДПК /отм./ и ДОПК са специални по отношение на общото гражданско законодателство и съдържат изчерпателна уредба на института.

Изтичането на погасителната давност е основание и за погасяване на публичните вземания по аргумент от чл. 168, т. 3 от ДОПК, както и за отписването им - чл. 173 ДОПК, каквото е поискано от Т.. Погасяването на публичното вземане представлява и основание за прекратяване на принудителното производство съгласно чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК.

По изложените съображения за незаконосъобразност на Решение № ПИ 119/ 04.07.2011 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърдения с него отказ да бъдат отписани публичните вземания по решението по гр. дело № 3830/ 2002 г. на РРС и по гр. дело № 3831/ 2001 г. на същия съд, обективиран в писмо изх. № 3161/2010/000016/ 06.06.2011

г. следва да се отмени, а преписката – да се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне по искането на Т. от 02.06.2011 г. в изпълнение на указанията, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора на жалбоподателя се следват разноси, но съдът не е властен да ги присъди при липса на заявено до края на устните състезания искане за това.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на Л. С. Т., решение № ПИ 119/ 04.07.2011 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу действие на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение” по изп. дело № 3161/ 2010г., обективирано в писмо изх. № 3161/2010/000016/ 06.06.2011 г.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне по искането на Т. вх. № 3161/2010/000015/ 02.06.2011 г. в изпълнение на указанията, дадени с настоящето решение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: